

SENAT
PRESEDINTE
739/01.11.2019

SENAT
PRESEDINTE
Nr. I 2435
Data 21 X 2019

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1503A/2019

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 8387 / 31 OCT 2019

Domnului
TEODOR VIOREL MELEȘCANU
Președintele Senatului

1739/2019
În conformitate cu dispozițiile art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm alăturat Decizia nr.420 din 3 iulie 2019, prin care Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că articolul unic [cu referite la art.10 alin.(1¹) lit.a) din Legea nr.7/2006] din Legea pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul personalului public parlamentar este neconstituțional.

Totodată, a respins, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.b) din Legea nr.7/2006] din Legea pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul personalului public parlamentar este constituțional în raport cu criticile formulate.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PRESEDINTE,
ROMANIA

Prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.1503A/2019

DECIZIA nr.420
din 3 iulie 2019

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Benke Károly	- magistrat-asistent șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4251 din 24 mai 2019 și constituie obiectul Dosarului nr.1503A/2019.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, se susține că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi, prin raportare la lit.b), din Legea nr.7/2006] al legii instituie un paralelism legislativ, contrar art.1 alin.(5) din Constituție.

4. Se susține că noul text al art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006 se suprapune și acoperă inclusiv situația reglementată de lit.b), întrucât Regia Autonomă „Monitorul Oficial” este o regie autonomă aflată sub autoritatea Camerei Deputaților, având un consiliu de administrație, situație care se încadrează în norma prevăzută de art.10 alin.(1¹) lit.a), alineat nou introdus prin legea criticată. Or, reluarea dispozițiilor respective în cuprinsul literei b), cu menționarea expresă a acestei regii autonome creează confuzie, lăsând impresia unui regim distinct aplicabil Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Sunt invocate prevederile art.16 alin.(1) și (2) din Legea nr.24/2000 referitoare la evitarea paralelismelor, subliniindu-se că obligativitatea respectării normelor de tehnică legislativă rezultă chiar din art.1 alin.(5) din Constituție, care consacră principiul legalității și instituie o serie de standarde de calitate a legii în procesul de legiferare. Se menționează că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că inconsecvențele de natură terminologică, omisiunile sau contradicțiile cu înseși textele legii, apte să creeze incertitudine sub aspectul operațiunilor juridice reglementate, generează o lipsă de coerență, claritate și previzibilitate a normei legale, care este de natură să înfrângă principiul securității juridice, sub aspectul componentei sale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014), stabilindu-se, de asemenea, că existența unor paralelisme legislative conduce la încălcarea art.1 alin.(5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii (Decizia nr.612 din 3 octombrie 2017 și Decizia nr.61 din 7 februarie 2017).

5. Se mai învederează faptul că, dacă în cazul Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, analizând dispozițiile art.II din Legea nr.208/2018, prin Decizia nr.386 din 5 iunie 2018, par.68, Curtea Constituțională a statuat faptul că secretarul general al Camerei Deputaților este, în această situație, un reprezentant al autorității tutelare, în alte situații nu rezultă cu claritate cine este emitentul actului administrativ la care articolul unic lit.a) face trimitere.

6. Cu privire la articolul unic [cu referire la alin.(1¹) lit.a) teza a doua] al legii, se susține că acesta încalcă art.1 alin.(3), (4) și (5), art.16 și art.111 – 113 din Constituție.

7. În ceea ce privește încălcarea art.1 alin.(5) din Constituție, se arată că norma criticată conține o serie de neclarități care afectează previzibilitatea și, implicit, calitatea sa și chiar calitatea legii în ansamblul său, contrar art.1 alin.(5) din Constituție. Se instituie astfel o excepție de la regimul incompatibilităților, permițându-se funcționarilor publici parlamentari să fie desemnați printr-un act administrativ să facă parte din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere aflate sub control parlamentar. Dacă teza întâi a excepției instituite de art.10 alin.(1¹) lit.a) vizează doar consiliile de administrație ale regiilor autonome sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, teza a doua a acestei litere vizează orice organisme sau organe colective aflate sub control parlamentar.

8. Potrivit art.111 alin.(1) din Constituție, sfera controlului parlamentar vizează atât Guvernul, cât și celelalte organe ale administrației publice, fiind incluse autoritățile administrative autonome, organe de specialitate ale administrației publice centrale subordonate Guvernului sau ministerelor, agenții, secretariate, autorități naționale, institute, oficii, dar și autoritățile administrației publice centrale. Potrivit informațiilor prezentate pe pagina Camerei Deputaților, secțiunea „Control parlamentar”, sunt enumerate 19 autorități sau instituții aflate sub control parlamentar: Agenția Națională de Presă AGERPRES, Autoritatea Electorală Permanentă, Avocatul Poporului, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Consiliul Economic și Social, Consiliul Legislativ, Banca Națională a României, Consiliul Fiscal, Societatea Română de Radiodifuziune, Societatea Română de Televiziune, Consiliul Național al Audiovizualului, Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Curtea de Conturi și Autoritatea de Audit, Consiliul Național pentru

Combaterea Discriminării, Comitetul pentru Finanțe Publice Locale, Comisia de Evaluare a Activității Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, Consiliul Statistic Național, Autoritatea de Supraveghere Fiscală. Această enumerare cuprinde o parte dintre autoritățile administrative autonome aflate sub control parlamentar.

9. Având în vedere modul de formulare a dispoziției criticate, nu este clar cine realizează respectiva numire. În cazul anumitor autorități administrative autonome, persoanele respective sunt numite în anumite funcții în baza unor hotărâri ale Parlamentului sau ale Camerelor Parlamentului. Potrivit Deciziei nr.459 din 16 septembrie 2014, par.37, Curtea Constituțională a reținut că hotărârile Parlamentului constituie acte juridice ale forului legislativ, supuse regimului juridic reglementat prin Constituție (art.67), regulamentele celor două Camere ale Parlamentului și Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Astfel, este neclar dacă desemnarea funcționarului public parlamentar printr-un „act administrativ” vizează atât hotărârile Parlamentului sau ale Camerelor acestuia, cât și alte acte administrative individuale emise de alte autorități sau de alte organe ale administrației publice. Astfel, se poate ajunge în situația în care un funcționar public parlamentar să fie desemnat drept membru într-un organ colegial chiar de către un ministru, printr-un ordin de ministru, de Președintele României, printr-un decret prezidențial sau de un organ al administrației publice. Modul deficitar de redactare a normei contravine art.1 alin.(5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii, astfel cum aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale.

10. Se mai arată că nu este clar ce instituție va reprezenta funcționarul public parlamentar și în ce raporturi juridice se va afla cu autoritatea care realizează respectiva desemnare printr-un act administrativ.

11. Astfel, în cazul Agenției Naționale de Presă AGERPRES, instituție publică autonomă, independentă editorial, aflată sub controlul Parlamentului,

directorul general este numit prin hotărâre a Parlamentului și conduce consiliul director (organ colectiv de conducere) din care fac parte alți directori numiți în urma unui concurs, prin ordin al directorului general, conform art.17 alin.(3) din Legea nr.19/2003. Conform dispozițiilor legii criticate, un funcționar public parlamentar ar putea fi numit atât de Parlament, cât și de directorul general al AGERPRES în una dintre funcțiile care alcătuiesc consiliul director al AGERPRES. În cea de-a doua situație, este contrar chiar statutului său ca, pe de o parte, funcționarul public parlamentar să se regăsească într-un raport de subordonare față de directorul general, iar, pe de altă parte, conform art.2 din Legea nr.7/2006, să își păstreze acest statut special, conferit „în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului”.

12. În cazul Societății Române de Radiodifuziune și al Societății Române de Televiziune, potrivit art.18 alin.(2) și art.19 alin.(1) din Legea nr.41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, consiliile celor două societăți sunt formate din câte 13 membri desemnați prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința comună a celor două Camere. Consiliile de administrație sunt conduse de un președinte care este și directorul general. În cazul de față, din nou, s-ar institui un dublu raport, pe de o parte, un raport de subordonare între funcționarul public parlamentar și directorul general, iar, pe de altă parte, se menține raportul funcționarului public parlamentar cu Parlamentul, autoritatea în slujba căruia acesta trebuie să-și îndeplinească atribuțiile. Mai mult, potrivit art.20 alin.(2) din Legea nr.41/1994, „*Membrii Parlamentului și ai Guvernului nu pot face parte din consiliile de administrație ale celor două societăți*”, ceea ce înseamnă că legea criticată instituie și un privilegiu pentru funcționarii publici parlamentari, contrar art.16 alin.(1) din Constituție.

13. În cazul Băncii Naționale a României, potrivit art.33 alin.(2) și (3) din Legea nr.312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, aceasta este

condusă de un consiliu de administrație format din 9 membri, iar membrii Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, cu nominalizarea conducerii executive, sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor permanente de specialitate ale celor două Camere ale Parlamentului.

14. Spre deosebire de excepția reglementată de art.94 alin.(2¹) din Legea nr.161/2003, care permite funcționarilor publici din autoritățile administrației publice centrale sau locale să reprezinte interesele statului în legătură cu activitățile desfășurate de operatorii economici cu capital ori patrimoniu integral sau majoritar de stat, în condițiile rezultate din actele normative în vigoare (lit.a), să participe în calitate de reprezentant al autorității ori al instituției publice în cadrul unor organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare (lit.b) sau să exercite un mandat de reprezentare, pe baza desemnării de către o autoritate sau instituție publică, în condițiile expres prevăzute de actele normative în vigoare (lit.c), în cazul funcționarului public parlamentar se deschide posibilitatea de a ocupa orice funcție în cadrul unui organism sau organ colectiv de conducere aflat sub control parlamentar. Or, dacă în cazul excepțiilor reglementate de art.94 din Legea nr.161/2003, ocuparea respectivelor funcții vizează îndeplinirea unei sarcini de serviciu, respectivul funcționar public fiind desemnat chiar de conducătorul instituției respective, în situația funcționarului public parlamentar, desemnarea sa ar putea fi realizată chiar de către o altă autoritate publică aparținând executivului. De exemplu, potrivit art.70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate se constituie din 19 membri, cu un mandat pe 4 ani, după cum urmează: a) 5 reprezentanți ai statului, dintre care unul este numit de Președintele României și 4 de primul-ministru, la propunerea ministrului sănătății și familiei, a ministrului muncii și solidarității sociale, a ministrului finanțelor publice și a ministrului justiției; b) 5 membri numiți prin

consens de către asociațiile patronale reprezentative la nivel național; c) 5 membri numiți prin consens de către confederațiile sindicale reprezentative la nivel național; d) 2 membri aleși de către adunarea reprezentanților din rândul membrilor săi; e) 2 membri numiți de prim-ministru, cu consultarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice. Așadar, în ipoteza în care prevederile criticate ar intra în vigoare, prin aplicarea acestora se poate ajunge chiar în situația în care un funcționar public parlamentar este numit prin decizie a prim-ministrului în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, exemplu ce întărește argumentele referitoare la neclaritatea normei.

15. Cu privire la încălcarea prevederilor art.1 alin.(4) și ale art.111 din Constituție, se arată că în situațiile în care funcționarii publici parlamentari pot ocupa, prin desemnarea printr-un act administrativ, funcții din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere aflate sub control parlamentar este încălcat și principiul separației puterilor în stat. Astfel, având în vedere că funcționarii publici parlamentari își mențin raportul de serviciu și statutul special conferit „în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului”, potrivit art.2 din Legea nr.7/2006, pe durata ocupării celorlalte funcții menționate în lege, are loc o ingerință în sfera puterii executive, contrară art.1 alin.(4) din Constituție. Mai mult, nefiind clar dacă persoanele astfel desemnate reprezintă în continuare interesele Parlamentului, conform statutului special al acestora, indirect, se ajunge la legiferarea unei noi forme de control parlamentar, ceea ce contravine art.111 din Constituție. Cu privire la sfera de incidență a art.111 din Constituție, se invocă Decizia nr.46 din 17 mai 1994 și Decizia nr.279 din 22 martie 2006, precizându-se că, deși jurisprudența amintită se referă la membrii Parlamentului, având în vedere statutul special al funcționarilor publici parlamentari care este reglementat chiar în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului, reglementarea posibilității ca aceștia să fie numiți în cadrul organismelor sau al organelor colective aflate sub control parlamentar nu numai că

adaugă o competență de control Parlamentului, contrar art.111 alin.(1) din Constituție, dar încalcă și principiul separației puterilor în stat, reprezentând o imixtiune în activitatea administrației publice centrale sau locale și a autorităților administrative autonome.

16. Referitor la încălcarea prevederilor art.1 alin.(3) din Constituție, se arată că prin instituirea excepției prevăzute de legea criticată este afectată însăși rațiunea instituirii incompatibilităților, dar și principiile ce guvernează statutul distinct al funcționarilor publici parlamentari. Potrivit art.4 alin.(2) din Legea nr.7/2006, funcționarul public parlamentar se bucură de stabilitate și își desfășoară activitatea cu respectarea principiilor legalității, imparțialității, obiectivității, al subordonării ierarhice, precum și al neutralității politice. Aceste principii sunt imposibil de respectat în momentul în care un funcționar public parlamentar care lucrează în cadrul Comisiei de sănătate a Camerei Deputaților sau a Senatului ar fi în același timp și membru al Consiliului de administrației al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. O atare posibilitate conduce la un evident conflict de interese, rațiunea instituirii unor incompatibilități fiind tocmai aceea de a evita influențarea unor decizii ale persoanelor care exercită prerogative de putere publică de interese contrare funcției lor. Se fac referiri la Decizia nr.582 din 20 iulie 2016 cu privire la noțiunea de stat de drept, concluzionându-se că, prin intervenția sa, legiuitorul optează pentru eliminarea unui standard de integritate, aspect ce contravine chiar art.1 alin.(3) din Constituție. Se precizează că, în cazul altor categorii de funcționari publici cu statut special, polițiști, personal vamal, membri ai corpului diplomatic, judecători, procurori, persoane care ocupă funcții publice numite sau alese, legiuitorul nu a prevăzut astfel de excepții, iar eliminarea unui astfel de standard de integritate reprezintă o încălcare a art.1 alin.(3) din Legea fundamentală, așa cum rezultă din Decizia Curții Constituționale nr.32 din 23 ianuarie 2018.

17. Cu privire la încălcarea prevederilor art.16 alin.(1) din Constituție, se invocă Decizia Curții Constituționale nr.298 din 26 aprilie 2018, în care s-a reținut că, potrivit art.2 din Legea nr.7/2006, funcționarii publici parlamentari au un statut special, conferit de atribuțiile și răspunderile ce le revin, în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului, fiind numiți în cadrul structurilor de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului ce desfășoară activitățile strict și limitativ stabilite de art.3 din același act normativ. În aceeași decizie, Curtea a reținut că, potrivit art.4 alin.(1) din Legea nr.7/2006, funcția publică parlamentară este o funcție publică specifică de carieră, autonomă. Așadar, funcționarii publici parlamentari și funcționarii publici al căror statut este reglementat de Legea nr.188/1999 nu se află în aceeași situație juridică, aspect rezultat din însuși rolul acestora, drept care argumentele invocate de inițiatori în expunerea de motive și adaptarea excepției prevăzute de art.94 din Legea nr.161/2003, prin extinderea acesteia și deschiderea posibilității pentru funcționarii publici parlamentari de a ocupa orice funcție în cadrul unui organism sau organ colectiv de conducere aflat sub control parlamentar, sunt lipsite de fundament. Pe de altă parte, prin raportare la alți funcționari publici cu statut special reglementat de legislația în vigoare, dispozițiile criticate instituie un privilegiu pentru funcționarii publici parlamentari, eliminându-se o serie întreagă de incompatibilități prin această excepție. Având în vedere modul de redactare a dispoziției criticate, se poate ajunge și la interpretarea conform căreia un funcționar public parlamentar poate ocupa chiar funcția de membru al Guvernului (organ colectiv aflat sub control parlamentar). Or, singurul caz în care o persoană poate ocupa concomitent funcția de membru al Guvernului și o altă funcție ce implică exercițiul puterii publice a Parlamentului este cea reglementată expres de art.71 alin.(2) din Constituție, potrivit căreia calitatea de deputat și senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului. Se fac referiri la Decizia nr.755 din 16 decembrie 2014, par.23, în ceea ce privește conceptul de privilegiu

din cuprinsul art.16 alin.(1) din Constituție. Se conchide în sensul că textul criticat instituie un privilegiu pentru funcționarii publici parlamentari, în comparație cu alte categorii de funcții publice care au reglementat un statut special, motiv pentru care se încalcă art.16 alin.(1) din Constituție și se impune eliminarea acestui privilegiu.

18. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

19. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse articolului unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi, prin raportare la lit.b) a aceluiași alineat din Legea nr.7/2006] al legii, se arată că reglementarea în mod distinct, prin alin.(1¹), nou-introdus în cuprinsul art.10 al Legii nr.7/2006, a cazurilor care fac excepție de la situațiile de incompatibilitate prevăzute la art.10 alin.(1) lit.a) și c) din aceeași lege, sub forma a două litere, îndeplinește criteriile de tehnică legislativă cu privire la redactarea normelor juridice din perspectiva stipulării cadrului general [la lit.a)] și a înscrierii exprese [la lit.b)] a situației particulare reglementate în legea specială (art.II din Legea nr.208/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României), cu care astfel se corelează, în vederea implementării dispozițiilor legii speciale. Astfel, potrivit acestor din urmă dispoziții, se prevede, pe de o parte, că prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților se numește Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” și, pe de altă parte, că din acest consiliul de administrație „fac parte, în mod obligatoriu, un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților și un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice.” Rezultă, așadar, că în situația Regiei Autonome „Monitorul

Oficial”, persoana desemnată de secretarul general al Camerei Deputaților în Consiliul de administrație are rolul de a reprezenta interesele Camerei Deputaților, sub autoritatea căreia își desfășoară activitatea această regie autonomă, conform art.1 alin.(2) din Legea nr.202/1998. Ca urmare, în ceea ce privește interpretarea și, implicit, aplicarea prevederilor legale contestate, se apreciază, din perspectiva interpretării logico-juridice și gramaticale, că textul este redactat într-o manieră clară, indubitabilă atât din perspectiva regulilor gramaticale, cât și a tehnicii legislative.

21. De asemenea, nu se poate reține opinia autorului sesizării potrivit căreia reluarea dispozițiilor respective în cuprinsul lit.b), cu menționarea expresă a acestei regii autonome, creează confuzie, lăsând impresia unui regim distinct aplicabil Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, având în vedere, pe de o parte, că, în mod eronat, se consideră „repetiție” înscrierea expresă a unei situații reglementate de o lege specială și, pe de altă parte, că prin Legea nr.7/2006, care reglementează cadrul normativ aplicabil activității funcționarului public parlamentar și a altor categorii profesionale asimilate acestuia, nu se poate institui un regim distinct aplicabil Regiei Autonome „Monitorul Oficial” cât timp acest regim este reglementat printr-o altă lege, Legea nr.202/1998, de la care norma contestată nu derogă, ci, din contră, este pusă în acord cu aceasta.

22. Având în vedere aspectele prezentate, se constată fără dubiu caracterul precis, clar și riguros al normei juridice contestate, situație care conferă acesteia și caracter previzibil.

23. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse articolului unic [cu referire la alin.(1¹) lit.a) teza a doua] al legii, se arată că acestea sunt neîntemeiate, unele considerente având exclusiv caracter abstract, reprezentând simple speculații.

24. Conform prevederilor contestate, pentru ca funcționarul public parlamentar să nu fie în stare de incompatibilitate, în sensul prevederilor art.10 alin.(1) lit.a) și c), trebuie întrunite cumulativ următoarele condiții: funcționarul

public parlamentar este desemnat să facă parte din consiliul de administrație al unei regii autonome/societăți aflate în subordinea/sub autoritatea/ sub controlul Camerei Deputaților/ Senatului/ Parlamentului ori din organisme/organe colective de conducere aflate sub control parlamentar; desemnarea se realizează printr-un act administrativ; și actul administrativ trebuie să fie emis în condițiile legii, respectiv să fie adoptat/ emis în baza și în executarea legii (fie direct a Constituției, fie a legislației infraconstituționale), în limitele competenței autorității emitente, cu procedura și în forma cerută de lege, și să corespundă scopului legii.

25. Având în vedere obiectul de reglementare al Legii nr.7/2006 și conținutul normativ al prevederilor art.10 alin.(1¹) lit.a), rezultă, într-o interpretare sistematică a textelor receptate într-o unitate de reglementare, că secretarul general al Senatului/Camerei Deputaților, în calitate de ordonator principal de credite, este acela care emite actul administrativ prin care un funcționar public parlamentar, aflat în raporturi de serviciu cu Senatul/Camera Deputaților, după caz, este desemnat, potrivit dispozițiilor normative incidente fiecărei situații aplicabile, să facă parte din consiliul de administrație al unei regii autonome/societăți aflate în subordinea/ sub autoritatea/ sub controlul Camerei Deputaților/ Senatului/ Parlamentului. Așadar, din perspectivă logico-juridică, în situația desemnării unui funcționar public parlamentar în organisme/organe colective de conducere aflate sub control parlamentar, trebuie avute în vedere, totodată, dispozițiile legale corelative care reglementează organismul/organul colectiv de conducere aflat sub control parlamentar sau, după caz, modalitatea de desemnare a consiliului de administrație al unei regii autonome/ societăți aflate în subordinea/ sub autoritatea/ sub controlul Camerei Deputaților/ Senatului/ Parlamentului.

26. Cu privire la critica potrivit căreia nu este clar ce instituție va reprezenta funcționarul public parlamentar și în ce raporturi juridice se va afla cu autoritatea care realizează respectiva desemnare printr-un act administrativ, se arată că, drept urmare a desemnării, nu se modifică raportul de serviciu pe care

funcționarul îl are cu Camera Deputaților/ Senatul. Se precizează faptul că anumite aprecieri cuprinse în sesizarea de neconstituționalitate nu au relevanță pentru soluționarea acesteia, iar susținerile privind înțelegerea conținutului normelor juridice criticate prin corelare cu alte dispoziții legale vizează interpretarea și aplicarea legilor în cauzele deduse judecării, operațiuni care în niciun caz nu se pot circumscrie controlului de constituționalitate.

27. Cu privire la critica potrivit căreia în situațiile în care funcționarii publici parlamentari pot ocupa, prin desemnarea printr-un act administrativ, funcții din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere aflate sub control parlamentar este încălcat și principiul separației puterilor în stat, se arată că în niciun caz deputații și senatorii, ca și funcționarii publici parlamentari, nu pot exercita niciuna dintre formele controlului parlamentar. Funcționarii publici parlamentari au obligația să îndeplinească cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea îndatoririle de serviciu, conform art.46 alin.(1) din Legea nr.7/2006. Cu atât mai mult, situația examinată evidențiază diferența de regim juridic dintre statutul aplicabil funcționarilor publici parlamentari, numiți prin ordin al secretarului general al fiecărei Camere, și statutul deputaților și al senatorilor, aleși prin vot. Pe de altă parte, desemnarea de către Parlament/ Camera Deputaților/ Senat a funcționarilor publici parlamentari ori a oricărei alte persoane în cadrul unor organisme sau organe colective de conducere aflate sub control parlamentar trebuie să se efectueze în temeiul prevederilor legale care reglementează activitatea fiecărei asemenea instituții sau autorități.

28. Cu privire la critica potrivit căreia prin instituirea excepției prevăzute de legea dedusă controlului Curții Constituționale este afectată însăși rațiunea instituirii incompatibilităților, dar și principiile ce guvernează statutul distinct al funcționarilor publici parlamentari, se arată că nu orice diminuare a standardelor de integritate reprezintă în mod obligatoriu o încălcare a prevederilor constituționale.

29. Referitor la critica potrivit căreia art.10 alin.(1¹) lit.a) instituie un privilegiu pentru funcționarii publici parlamentari, în comparație cu alte categorii de funcții publice care au reglementat un statut special, motiv pentru care se încalcă art.16 alin.(1) din Constituție și se impune eliminarea acestui privilegiu, se arată că specificul atribuțiilor corespunzătoare acestor categorii de funcții publice nu pune în discuție, sub niciun aspect, afectarea neutralității, imparțialității și integrității specifice funcției publice parlamentare și nu este de natură să determine o stare de subordonare juridică ori să impună reguli care ar putea constitui obstacole în îndeplinirea acestei funcții publice.

30. Instituirea unei reglementări prin care se reduc situațiile de incompatibilitate a funcționarilor publici parlamentari, similar regimului juridic aplicabil funcționarilor publici, are în vedere, totodată, jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.172 din 24 martie 2016).

31. Se susține că, în materie de incompatibilități, instanța constituțională a mai evidențiat că stabilirea standardelor de integritate reprezintă un aspect de oportunitate, care intră doar în marja de apreciere a legiuitorului. Astfel, acesta poate stabili incompatibilități suplimentare celor prevăzute de textul constituțional sau poate renunța la unele deja stabilite pe cale infraconstituțională, în funcție de evoluția societății, de valorile sociale ocrotite, de modalitatea în care persoanele își pot organiza conduita, conștientizând ele însele supremația valorilor sociale care trebuie protejate pentru a concura la respectarea statului de drept, nemaifiind necesară constrângerea suplimentară printr-o legislație imperativă. În consecință, se apreciază că nu este încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi.

32. Se mai susține că din conținutul normativ al prevederilor art.10 alin.(1¹) lit.a) din Legea nr.7/2006 reiese indubitabil că desemnarea funcționarilor

publici parlamentari se realizează prin act administrativ, în timp ce Guvernul este numit pe baza votului de încredere al majorității deputaților și senatorilor, care îl investesc astfel printr-o hotărâre a Parlamentului.

33. În final, se arată că unele considerente exprimă doar supoziții sau chiar speculații ale autorului sesizării. Față de această situație, se subliniază că neconstituționalitatea unui text de lege presupune în mod exclusiv nerespectarea unor principii ori dispoziții din Constituție, iar eventualul caracter inconvenabil ori deranjant al unei dispoziții legislative față de anumite subiecte de drept, precum și modalitățile de punere în practică a acestora nu pot echivala cu neconstituționalitatea măsurii legislative preconizate.

34. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

35. Prin Adresa nr.5254 din 25 iunie 2019, Curtea, în temeiul art.76 din Legea nr.47/1992, a solicitat secretarului general al Camerei Deputaților să comunice lista regiilor autonome și/ sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților sau Parlamentului, după caz, cu indicarea actelor normative corespunzătoare. Prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.5343 din 27 iunie 2019, secretarul general al Camerei Deputaților a răspuns că acestea sunt Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune.

36. Prin Adresa nr.5255 din 25 iunie 2019, Curtea, în temeiul art.76 din Legea nr.47/1992, a solicitat secretarului general al Senatului să comunice lista regiilor autonome și/ sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Senatului sau Parlamentului, după caz, cu indicarea actelor normative corespunzătoare. Prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.5377 din 27 iunie 2019, secretarul general al Senatului a răspuns că există 5 instituții aflate sub controlul, în coordonarea și/sau în subordinea Senatului, iar 24 instituții sunt sub controlul, în coordonarea și/ sau în subordinea Parlamentului.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

37. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, art.10, art.15 și art.18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

38. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, care are următorul cuprins:

„Articol unic. – La articolul 10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 25 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Nu se află în situație de incompatibilitate, în sensul prevederilor alin.(1) lit.a) și c), funcționarul public parlamentar care:

a) este desemnat printr-un act administrativ, emis în condițiile legii, să facă parte din consiliile de administrație ale regiilor autonome sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, după caz, ori din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare și aflate sub control parlamentar;

b) este reprezentantul secretarului general al Camerei Deputaților în Consiliul de administrație al Regiei Autonome «Monitorul Oficial», potrivit art.II din Legea nr.208/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României.”.

39. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele art.1 alin.(3) privind statul de drept, alin.(4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, alin.(5) în componenta sa privind calitatea legilor, art.16 privind egalitatea în drepturi și art.111-113 cu referire la controlul parlamentar asupra activității Guvernului.

(1) Parcursul legislativ al legii analizate

40. Propunerea legislativă a fost inițiată de doi deputați și a fost înregistrată la Biroul permanent al Senatului la data de 8 octombrie 2018, legea fiind adoptată de Senat la 18 februarie 2019, iar de Camera Deputaților la 16 aprilie 2019.

41. La 24 aprilie 2019, legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii și trimisă la promulgare în data de 6 mai 2019. La 24 mai 2019, Președintele României a sesizat Curtea Constituțională cu prezenta obiecție de neconstituționalitate.

(2) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

42. Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție, atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba despre o lege adoptată și nepromulgată, cât și sub cel al titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind formulată de Președintele României.

43. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, se arată că, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art.77

alin.(1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar potrivit art.77 alin.(3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare. Luând act de faptul că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 20 de zile prevăzut de art.77 alin.(1) din Constituție, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional.

(3) Analiza obiecției de neconstituționalitate

44. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art.16 alin.(3) din Constituție, „*Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară*”. Prin Decizia nr.414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, Curtea a statuat că existența drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție nu este doar declarativă și iluzorie, ci efectivă, astfel încât și dreptului de acces la funcțiile publice trebuie să i se aplice același regim. De aceea, dreptul de acces la funcțiile publice este unul complex, fiind compus din cel puțin trei elemente esențiale, și anume: accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice prin concurs; exercitarea atributelor de funcție publică; încetarea raporturilor de serviciu. Aceste elemente sunt legate intrinsec de cariera funcționarului public și sunt inerente oricărei funcții publice.

45. Curtea, în jurisprudența sa, a mai statuat că legiuitorul are o marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea unor incompatibilități suplimentare celor prevăzute de Constituție și legile infraconstituționale, cât și în privința renunțării la unele deja stabilite pe cale infraconstituțională, respectiv stabilirea unor reguli specifice în funcție de valorile sociale ocrotite, de evoluția societății, în care persoanele își pot organiza conduita, conștientizând ele însele supremația Constituției și a valorilor sociale ce trebuie protejate pentru a concura la

respectarea statului de drept [Decizia nr.456 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.971 din 16 noiembrie 2018, par.45].

46. Potrivit art.4 alin.(1) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 25 mai 2009, funcția publică parlamentară este o funcție publică specifică de carieră, autonomă. Prin urmare, Curtea constată că legiuitorul, având în vedere art.16 alin.(3) din Constituție, a reglementat funcția publică parlamentară ca o funcție specifică și distinctă, căreia i-a stabilit și regimul juridic. Regimul incompatibilităților acestei funcții este parte a regimului său juridic și în stabilirea reperelor în funcție de care legiuitorul trebuie să determine acest regim trebuie observat faptul că această funcție este una specifică structurilor de specialitate ale Parlamentului României [art.1 alin.(1) Legea nr.7/2006]. Activitatea funcționarilor publici parlamentari se desfășoară „în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului” [art.2 din Legea nr.7/2006], ceea ce înseamnă că îndeplinirea altor funcții care pot afecta acest scop justifică opțiunea legiuitorului de a reglementa situațiile de incompatibilitate. În funcție de categoria de activitate desfășurată de funcționarii parlamentari pentru realizarea prerogativelor constituționale ale Parlamentului, legiuitorul are o marjă mai largă sau mai redusă de apreciere sau, din contră, nu are nicio marjă de apreciere în stabilirea regimului incompatibilităților acestora.

47. Raportat la cauza de față, care aduce în discuție compatibilitatea funcției publice parlamentare cu funcția de membru în diverse consilii de administrație ale unor regii autonome sau societăți, este necesară realizarea unei distincții clare între (i) situația numirii într-o funcție diferită a funcționarului public parlamentar chiar de către autoritatea legiuitoare *în vederea reprezentării intereselor sale ca autoritate publică tutelară* și (ii) situația numirii într-o funcție diferită a funcționarului public parlamentar de către alte autorități publice, *caz în*

care nu mai reprezintă interesele autorității legiuitoare în calitate de autoritate publică tutelară.

48. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că din principiul separației puterilor în stat rezultă modul în care Legea fundamentală reglementează autoritățile publice și competențele ce revin acestora (Decizia nr.22 din 17 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.160 din 9 martie 2012). Curtea a mai statuat că niciuna dintre cele trei puteri nu poate interveni în activitatea celorlalte puteri [Decizia nr.685 din 7 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1021 din 29 noiembrie 2018, paragrafele 138-140]. Totodată, controlul parlamentar vizează autoritățile și instituțiile care se află în raporturi constituționale specifice cu Parlamentul, potrivit titlului III cap. IV din Constituție, intitulat *Raporturile Parlamentului cu Guvernul* [Decizia nr.430 din 21 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.655 din 9 august 2017, par.31].

49. Transpunând cele de mai sus în privința funcției publice parlamentare, cu referire la prima ipoteză enunțată, și anume numirea funcționarului public parlamentar într-o funcție diferită chiar de autoritatea legiuitoare în vederea reprezentării intereselor sale ca autoritate publică tutelară, Curtea constată că legiuitorul are o marjă largă de apreciere și ține de opțiunea sa să reglementeze o situație de incompatibilitate sau, din contră, să permită un astfel de cumul de funcții.

50. În schimb, cu referire la cea de-a doua ipoteză enunțată, având în vedere că realizează prerogativele constituționale ale Parlamentului, deținătorul funcției publice parlamentare nu poate în același timp să își asume o funcție ce ține de executiv, pentru că s-ar ajunge la situația în care funcționarul public parlamentar contribuie atât la realizarea funcției de control al Parlamentului, cât și la realizarea unei activități asupra căreia Parlamentul și-ar exercita funcția de control. Mai mult, numirea deținătorului funcției publice parlamentare de alte autorități publice într-o

funcție diferită denotă o situație de incompatibilitate cu funcția publică parlamentară, prin prisma art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție, astfel încât legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere în sensul stabilirii caracterului compatibil între funcția publică parlamentară și cea care, direct sau indirect, ține de executiv, drept care nu poate decât să reglementeze situația de incompatibilitate între cele două funcții ce s-ar exercita în mod simultan. În caz contrar, în funcție de perspectivă, s-ar ajunge la imixtiunea executivului în sfera legislativului sau invers, ceea ce ar duce la o relativizare a principiului separației puterilor în stat.

51. Prin urmare, Curtea constată că evaluarea compatibilității dintre funcția publică parlamentară și orice alte funcții trebuie să se realizeze prin prisma îndeplinirii a trei condiții cumulative de natură constituțională, din perspectiva art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție, și anume: (i) autoritatea legiuitoare să dețină calitatea de autoritate publică tutelară, (ii) titularul dreptului de desemnare în noua funcție să fie din interiorul sferei autorității legiuitoare și (iii) desemnarea să fie realizată în scopul reprezentării intereselor autorității legiuitoare. Neîntrunirea uneia dintre aceste condiții determină caracterul incompatibil al celor două funcții, legiuitorul neavând nicio marjă de apreciere; în schimb, dacă sunt întrunite condițiile antereferite, legiuitorul are o marjă largă de apreciere în privința reglementării cazurilor de incompatibilitate, putând, în funcție de opțiunea sa, să stabilească/ determine compatibilitatea sau, din contră, incompatibilitatea acestora.

52. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse articolului unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi și lit.b) din Legea nr.7/2006] al legii, Curtea constată că legiuitorul a optat pentru o soluție legislativă defectuoasă în privința articolului unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii, întrucât a reglementat, pe de o parte, o normă cu caracter general aplicabilă unei singure situații, care la rândul ei a fost reglementată separat în articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.b) din Legea nr.7/2006], iar, pe de

altă parte, o normă care induce ideea că Parlamentul în sine ar putea avea regii autonome sau societăți în subordine, sub autoritate ori sub control.

53. Cu privire la primul aspect identificat, Curtea observă că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii se referă la funcționarul public parlamentar care este desemnat printr-un act administrativ să facă parte din consiliile de administrație ale regiilor autonome sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, după caz. Or, singura regie/ societate aflată „în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului” în care desemnarea membrilor consiliului de administrație se face printr-un act administrativ este Regia Autonomă „Monitorul Oficial”. Astfel, potrivit art.1 alin.(2) din Legea nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 3 iulie 2017, „Regia Autonomă «Monitorul Oficial» se organizează ca regie autonomă, sub autoritatea Camerei Deputaților”, iar potrivit art.II din Legea nr.208/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.649 din 26 iulie 2018, prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților se numește Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” din care fac parte, în mod obligatoriu, un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților și un reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice.

54. Totodată, Curtea reține că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii este o preluare inexactă și neadaptată a art.94 alin.(2¹) din Legea nr.161/2003, text care se aplică însă funcționarilor publici. Din mențiunea că numirea trebuie să se facă printr-un act administrativ, prevăzută în textul analizat, rezultă că acesta nu vizează Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, pentru că numirea membrilor

în consiliile de administrație ale acestora se face prin hotărâre a Parlamentului, sens în care art.19 alin.(1) din Legea nr.41/1994 prevede că „*Membrii Consiliului de administrație al Societății Române de Radiodifuziune, respectiv al Societății Române de Televiziune, sunt desemnați prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința comună a celor două Camere*”. Or, în condițiile în care hotărârea Parlamentului nu este un act administrativ, rezultă că *textul analizat este inaplicabil în privința celor două societăți din moment ce se referă strict la situația funcționarilor publici parlamentari care sunt desemnați printr-un act administrativ să facă parte din consiliile de administrație ale regiilor autonome sau societăților*. Mai mult, potrivit art.31 alin.(5) teza finală din Constituție, organizarea serviciile publice de radio și de televiziune și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică. Or, textul analizat, folosind sintagma „*sub controlul*”, având în vedere succesiunea semantică în care este plasată, nu se referă la controlul parlamentar, care este o funcție specifică a Parlamentului ce vizează verificarea modului în care instituțiile/ autoritățile publice respectă și aplică Constituția și legile și modul în care acestea își realizează rolul lor constituțional și legal. Controlul exercitat de o entitate juridică asupra unei regii autonome sau a unei societăți se referă la puterea de a exercita o influență decisivă asupra conducerii și politicii acestora, de a numi sau înlocui membrii consiliului de administrație sau de a deține o anumită cotă-parte din părțile sociale/ acțiunile acestora. Astfel, controlul exercitat asupra unei regii autonome sau societăți ține de dreptul privat, pe când controlul parlamentar ține de dreptul public. Chiar dacă *lato sensu* controlul parlamentar exercitat asupra celor două societăți poate duce, sub aspectul finalității, la concluzia că cele două societăți se află „*sub controlul*” Parlamentului în sensul textului analizat, *stricto sensu* sunt instituții juridice diferite care nu se confundă.

55. În consecință, Curtea reține, pe de o parte, că una dintre ipotezele normative ale articolului unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din

Legea nr.7/2006] al legii – cea referitoare la regia autonomă aflată sub autoritatea Camerei Deputaților - se suprapune cu articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.b) din Legea nr.7/2006] al legii, iar, pe de altă parte, că celelalte ipoteze normative nu au nicio legătură cu realitatea normativă, în sensul că în dreptul pozitiv nu există regii autonome aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Senatului sau Parlamentului; regii autonome aflate în subordinea ori sub controlul Camerei Deputaților; societăți aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului.

56. Cu privire la cel de-al doilea aspect identificat, Curtea reține că Parlamentul în sine nu poate avea în subordine, sub autoritate ori sub control diverse regii autonome sau societăți. Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, având în același timp funcția de control parlamentar, fără a avea însă personalitate juridică. Prin urmare, Curtea constată existența unei exprimări defectuoase în corpul legii.

57. Potrivit art.13 lit.a), art.16 alin.(1) teza întâi, art.36 alin.(1) și art.53 alin.(1) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010, „*Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune*”; „*Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”; „*În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative*”; „*Dispozițiile de fond cuprind reglementarea propriu-zisă a relațiilor sociale ce fac obiectul actului normativ*”.

58. Articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii instituie atât un paralelism legislativ în privința lipsei situației de incompatibilitate între funcția publică parlamentară și funcția de membru al consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, cât și - în privința celorlalte ipoteze ale sale - o reglementare imprecisă și necorelată cu ansamblul legislației, ceea ce determină caracterul său inaplicabil, lipsit practic de conținut normativ.

59. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, s-a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art.142 alin.(1), potrivit cărora „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, și cele ale art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit cărora, „*în România, respectarea [...] legilor este obligatorie*”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.116 din 15 februarie 2012, pct. III).

60. În cauza de față, articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate legislativă, contrare principiului securității juridice din moment ce promovează soluții legislative redundante sau necorelate, după caz, cu ansamblul

legislației, ce golesc de conținut însuși textul adoptat de legiuitor. Mai mult, se induce ideea eronată că ar exista regii autonome sau societăți în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, după caz, așadar, o întreagă structură cu un pronunțat caracter economic în legătură cu care Camera Deputaților, Senatul sau Parlamentul își asumă un rol administrativ, când, în realitate, este vorba doar despre Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, care se află sub autoritatea Camerei Deputaților.

61. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza întâi din Legea nr.7/2006] al legii nu îndeplinește cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a normei juridice, fiind contrar art.1 alin.(5) din Constituție.

62. În ceea ce privește articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.b) din Legea nr.7/2006] al legii, Curtea constată că, potrivit legii, Camera Deputaților deține calitatea de autoritate tutelară asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Secretarul general al Camerei Deputaților este titularul dreptului de desemnare a membrilor consiliului de administrație al regiei autonome antereferite. De asemenea, întrucât Camera Deputaților acționează ca autoritate tutelară, membrii desemnați în consiliile de administrație, care provin din structurile acesteia, acționează în scopul reprezentării intereselor autorității legiuitoare. Prin urmare, în măsura în care sunt desemnați funcționari publici parlamentari în asemenea funcții, aceștia, ca regulă, acționează doar în scopul reprezentării intereselor autorității legiuitoare. În concluzie, rezultă că sunt îndeplinite cele trei condiții cumulative menționate la par.51, astfel încât în modelarea regimului incompatibilităților funcționarilor publici parlamentari sub aspectul participării lor în consiliile de administrație ale regiilor autonome/ societăților la care calitatea de autoritate tutelară o deține Camera Deputaților, în speță Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, legiuitorului dispune de o marjă largă de apreciere, putând, în funcție de opțiunea sa, să reglementeze caracterul compatibil sau, din contră, incompatibil al

acestor funcții. Optând pentru caracterul compatibil al celor două funcții, legiuitorul nu a făcut altceva decât să își exercite rolul constituțional prevăzut de art.61 din Constituție.

63. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse articolului unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza a doua din Legea nr.7/2006] al legii, Curtea urmează a evalua compatibilitatea dintre funcția publică parlamentară și calitatea de membru în cadrul unor „*organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare și aflate sub control parlamentar*” prin prisma celor trei condiții cumulative de natură constituțională rezultate din art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție, și anume: titularul dreptului de desemnare în noua funcție să fie din interiorul sferei autorității legiuitoare, autoritatea legiuitoare să dețină calitatea de autoritate publică tutelară și desemnarea să fie realizată în scopul reprezentării intereselor autorității legiuitoare. Neîntrunirea uneia dintre aceste condiții determină caracterul incompatibil al celor două calități, legiuitorul neavând nicio marjă de apreciere; în schimb, în măsura în care sunt întrunite condițiile antereferate, legiuitorul are o marjă largă de apreciere în privința reglementării cazurilor de incompatibilitate, putând, în funcție de opțiunea sa, să determine compatibilitatea sau, din contră, incompatibilitatea acestora [a se vedea par.51 al prezentei decizii].

64. Astfel, Curtea observă că regiile autonome și societățile indicate în articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza a doua] al legii nu sunt în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, ci în subordinea/ autoritatea/ controlul altor autorități publice, care la rândul lor sunt sub control parlamentar, ceea ce denotă faptul că acestea sunt mai degrabă în subordinea/ autoritatea/ controlul Guvernului și al celorlalte organe ale administrației publice, cu alte cuvinte în sfera de autoritate a entităților din cadrul puterii executive. Din ipoteza normativă a textului sunt excluse în mod automat Societatea Română de Radiodifuziune, Societatea Română de Televiziune și Banca

Națională a României, pentru că, în privința acestora, desemnarea ca membru în consiliul de administrație se realizează prin hotărâre a Parlamentului, deci, nu prin act administrativ.

65. În aceste condiții, în niciunul dintre consiliile de administrație din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare și aflate sub control parlamentar, autoritatea legiuitoare nu deține calitatea de autoritate publică tutelată, această calitate fiind asociată puterii executive.

66. Din corpul legii rezultă că titularul dreptului de a-l desemna pe funcționarul public parlamentar să facă parte din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare și aflate sub control parlamentar este reprezentat de autoritatea sau autoritățile prevăzute de lege care desemnează membrii acestor organisme, altele decât cele din sfera autorității legislative. Acest aspect rezultă, pe de o parte, dintr-o interpretare *per a contrario* a tezei întâi a aceluiași text legal – teză care se referă la un titular al dreptului de desemnare din interiorul sferei autorității legiuitoare cu privire la consiliile de administrație ale regiilor autonome sau societăților aflate în subordinea, sub autoritatea ori sub controlul Camerei Deputaților, Senatului sau Parlamentului, după caz, iar, pe de altă parte, din faptul că desemnarea se face, în mod exclusiv, printr-un act administrativ, și nu printr-o hotărâre parlamentară.

67. Astfel, sub aspectul titularului dreptului de desemnare în noua funcție, Curtea constată că acesta nu este din interiorul sferei autorității legiuitoare, astfel încât se ajunge la situația inacceptabilă în care funcționarul public parlamentar să fie desemnat în funcțiile respective de o autoritate publică distinctă de cea legislativă, caz în care va reprezenta, în mod evident, interesele autorității care l-a desemnat. Prin urmare, legiuitorul a avut în vedere în exclusivitate numirile în funcții realizate de către autoritățile din sfera executivului din rândul funcționarilor

publici parlamentari, ceea ce este inadmisibil prin prisma art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție.

68. În consecință, Curtea constată că desemnarea nu este realizată în scopul reprezentării intereselor autorității legiuitoare, ci ale altor autorități publice din sfera executivului.

69. Prin urmare, Curtea reține că, deși legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere în privința reglementării caracterului compatibil al funcției publice parlamentare cu cea de membru în *consiliile de administrație din cadrul unor organisme sau organe colective de conducere constituite în temeiul actelor normative în vigoare și aflate sub control parlamentar*, acesta a ales o soluție normativă contrară textelor constituționale ale art.1 alin.(4) și art.111, consacrand o interferență nepermisă între autoritatea legislativă și cea executivă. Astfel, întrucât legiuitorul nu are posibilitatea constituțională de a stabili caracterul compatibil al acestor funcții publice, Curtea constată că textul criticat, consacrand o soluție normativă contrară, încalcă art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție.

70. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) teza a doua] al legii încalcă art.1 alin.(4) și art.111 din Constituție cu privire la separația și echilibrul puterilor în stat și la controlul parlamentar asupra activității Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice. Neconstituționalitatea astfel constatată atrage și încălcarea art.1 alin.(3) din Constituție din moment ce statul de drept presupune respectarea regulilor constituționale referitoare la separația puterilor în stat.

71. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.a) din Legea nr.7/2006] din Legea pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar este neconstituțional.

2. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că articolul unic [cu referire la art.10 alin.(1¹) lit.b) din Legea nr.7/2006] din Legea pentru completarea art.10 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar este constituțional în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim.-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2019.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. Valer Dorneanu

MAGISTRAT-ASISTENT ȘEF,
Benke Károly